

# РЕШЕНИЕ

№ 7774

гр. София, 06.06.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав**, в публично заседание на 15.05.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Светлана Димитрова**

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2443** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 171 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България/ЗОВСРБ/

Образувано е по жалба на Д. Н. В., ЕГН [ЕГН], чрез представител по пълномощие адв. А. М. със съдебен адрес [населено място], [улица],вх. 1 ет.4, срещу заповед № 42/01.02.2024г. на директора на Служба „Военно разузнаване“.

С оспорената заповед, на основание чл. 165, ал. 1, т. 7 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България - поради отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация /КИ/ и обективна невъзможност да му бъде предложена длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация, съгласно условията на чл.91,ал.1 от Правилника за прилагане на ЗОВСРБ, е прекратен договора за военна служба на жалбоподателя, същия е освободен от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон. Конкретно се сочи, че макар и формално да са били налице предпоставките на чл.165,ал.1 т.7 от ЗОВСРБ за издаване на оспорения акт, не са изпълнени условията на ал.2 на чл.165 от ЗОВСРБ, тъй като на жалбоподателя от ответника, след отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация не е предоставена възможност да продължи работа в „Служба Военно разузнаване“, заемайки друга свободна длъжност, която е подходяща за него и за която не се изисква достъп до класифицирана информация.

В открито заседание жалбоподателя редовно призован, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения акт . Не претендира разности. Ответникът, директор на Служба „Военно разузнаване“ чрез процесуални представители юрк. Г. и юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, по доводите изложени в писмен отговор. Претендира юрисконсулско възнаграждение. Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не са спорни обстоятелствата, които се установяват и от доказателствата по делото, че жалбоподателят подполковник Д. Н. В. е заемал длъжност „Разузнавач II степен“ в служба „Военно разузнаване“ и му е било отнето издаденото разрешение № 7187/07.10.2019г. за достъп до ниво на класификация „Секретно“, с акт „отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация“ на директора на Служба „Военно разузнаване“ от 17.08.2022г.

Не се спори и по фактите , че с Решение № 78-II от 17.12.2022г. на Държавната комисия по сигурността на информацията е била отхвърлена жалбата на В. срещу отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация №9/17.08.2022г., както и че последният, след съобщаване на решението на ДКСИ на 21.11.2022г. , не е обжалвал същото в срока по чл.68 от ЗЗКИ пред Върховния административен съд., поради което отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация №9/17.08.2022г. е влязло в сила.

На 01.02.2024г., от ответника е издадена оспорената заповед № 42, на основание чл.24,ал.8 във връзка с чл.7,т.3 и чл.59 от Закона за военното разузнаване, във връзка с влязъл в сила акт № 9/17.08.2022г. на директора на Служба „Военно разузнаване“ за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 7187/07.10.2019г. ,издадено за достъп до ниво на класификация „Секретно“ и писмо с вх. № 460/24.01.2024г. на Председателя на ДКСИ, с която на основание чл. 165, ал. 1, т. 7 от ЗОВСРБ - поради отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация /КИ/ и обективна невъзможност на жалбоподателя В. да му бъде предложена длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация, съгласно условията на чл.94,ал.1,т.1 от Правилника за прилагане на ЗОВСРБ, е прекратен договора му за военна служба , същия е освободен от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса ,считано от датата на връчване на заповедта.

Заповедта е връчена лично на оспорващия на 19.02.2024г.

От представените писмени доказателства към отговора на ответника от 09.05.2024г., както и допълнително представените от процесуалните му представители с молба от 14.05.2024г., обособени в класифициран том по делото, които са приети без оспорване като доказателства по делото в открито съдебно заседание на 15.05.2024г., се установява правно значимото обстоятелство, че в Служба „Военно разузнаване“,както за военнослужещи така и за цивилни служители не съществува/не е предвидена за заемане/ длъжност в щатното разписание, за която да не се изисква разрешение за достъп до класифицирана информация.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена на 28.02.2024г. директно в съда, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Директорът на Служба "Военно разузнаване" е компетентен да прекрати процесния договор за военна служба и да освободи жалбоподателя от военна служба предвид нормите на чл. 24, ал. 7, т. 3, чл. 57 и чл. 59 от ЗВР. Съгласно чл. 24, ал. 7, т. 3 от ЗВР директорът на Служба "Военно разузнаване" сключва договори за военна служба и упражнява правомощия във връзка с приемането, изпълнението, преминаването и прекратяването на военната служба на военнослужещите, с изключение на тези по чл. 25, ал. 1, т. 1 (заместник-директори - военнослужещи, които се назначават от министъра на отбраната по предложение на директора на Служба "Военно разузнаване", по реда на ЗОВСРБ), и упражнява правомощията на орган по назначаването и на работодател по отношение на гражданите служители по служебно и трудово правоотношение съгласно Закона за държавния служител и Кодекса на труда. Според чл. 57 от ЗВР сключването на договор за военна служба, приемането, изпълнението и прекратяването на военната служба на военнослужещите се осъществяват от директора на Служба "Военно разузнаване" или оправомощени от него длъжностни лица при условия и по ред, определени в ЗОВСРБ, ЗВР и правилника по чл. 17, ал. 4 от ЗВР (Правилникът за устройството и дейността на Служба "Военно разузнаване" (ПУДСВР). Съгласно чл. 59 от ЗВР приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание се извършват със заповед на директора на Служба "Военно разузнаване" или на оправомощени от него длъжностни лица.

Заповедта е издадена в предвидената писмена форма и съдържа посочените в закона реквизити, включително фактическото и правно основание за издаването ѝ.

При издаването и не са допуснати съществени процесуални нарушения, същата е материално законосъобразна и съответства на целта на закона.

В случая посочената като основание от ответника в оспорената заповед разпоредба е чл. 165, т.7 от ЗОВСРБ. Този законов текст предвижда при отказ за издаване, при отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация или при отказ на военнослужещия да подаде документи за проучване при условията по реда на Закона за защита на класифицираната информация договорът му за кадрова военна служба да бъде прекратен без предизвестие от административния орган. Видно от установените факти в конкретния случай посочената предпоставка – отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация по отношение на жалбоподателя е налице.

Съгласно чл. 165, т.7 от ЗОВСРБ при наличие на една от визираните предпоставки административният орган действа при обвързана компетентност и е длъжен да прекрати договора за кадрова военна служба и да освободи кадровия военнослужещ от военна служба, предвид наличието на обективна невъзможност кадровият военнослужещ да изпълнява служебните си задължения по длъжностна характеристика, поради отнемане на разрешението му за достъп до класифицирана информация. Обективната невъзможност по смисъла на цитираната разпоредба произтича от следните обстоятелства – 1. Да е създадена нова фактическа обстановка, 2. Новата фактическа обстановка да води до невъзможност за изпълнение от военнослужещия на задълженията за съответната длъжност и 3. Причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните по договора за кадрова военна служба. Данните по делото обосновават извод, че са осъществени елементите на фактическия състав на разпоредбата на чл. 165, т.7 от ЗОВС, посочена като основание за издаване на процесната заповед. Отпадането на възможността за работа със

секретни материали, която е част от длъжностната характеристика, функции и дейности, присъщи за длъжността на оспорващия предопределя поставянето на военнослужещия в обективна невъзможност за осъществява поставените му задачи. Създадената обективна невъзможност произтича от обстоятелства, които са извън волята на страните по правоотношението и не може да бъде субективно преодоляна.

Неоснователно е оплакването, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон, като конкретно от жалбоподателя се сочи неизпълнение на нормата на чл.165,ал.2 от ЗОВС, която съдържа две алтернативни хипотези. Първата е на военнослужещия да е предложена друга свободна длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация и същият откаже да я заеме . Втората, да няма такава свободна длъжност.

Съдът намира оплакването за голословно, неподкрепено с доказателства. Следва да се посочи, че изискването в Служба „Военно разузнаване“ да се приемат и назначават само лица, които са получили разрешение за достъп от служителя по сигурността на информацията до изискващото се за длъжността ниво на класифицирана информация, произтича по силата на закона -арг.от чл.49,ал.4 и чл.55,ал.1 от Закона за военното разузнаване. Установи се от доказателствата по делото, че в Служба военно разузнаване няма длъжности както за военнослужещи, така и за цивилни служители,които да бъдат заети,съответно предложени на някой служител,без той да има издадено разрешение за достъп до класифицирана информация .

По тези съображения съдът намира, че жалбата на Д. Н. В. следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, въз основа направеното искане и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразено с чл.24,изрч.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 150 лв.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица],вх. 1 ет.4, срещу заповед № 42/01.02.2024г. на директора на Служба „Военно разузнаване, с която е прекратен договора му за военна служба, освободен е от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса, на основание чл. 165, ал. 1, т. 7 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, във вр. чл. 24, ал.7, т.3 и чл.59 от Закона за военното разузнаване.

ОСЪЖДА Д. Н. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Служба „Военно разузнаване“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет / лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.